

1.

Het leven was een jaar of tien geleden
Niet zo heel verschillend van het heden.
Er was ook toen een wilde vegetatie.
Ook toen sloeg men zijn buurman op zijn facie.
Er bestond toen in de N.J.N.
dezelfde herrie die 'k er nu in ken.
Toch was er wel een enkel onderscheid:
de Sjocgroep was er nog niet in die tijd.
Zalig onwetend van eigen bestaan
gingen de associaties af en aan.
Er was geen Kruipnieuws en nog geen Wim Meyer
En de Malaxis stond toen heel wat vrijer.

Refrain:

Wijs: De wulp zingt in zijn waternest (sic).

Het sjokken is een vreemd bedrijf
Je ligt maar op je luie lijf
Je proeft wat gras en kauwt wat mos
En fantaseert er dan op los.
De regen klettert op je boek, 't geeft niks, je schrijft,
De bagger dringt tot in je broek, maar toch, je blijft,
En nooit vergeet je meer die tijd vol sjok en nattigheid.

2.

Er waren echter enk'le monomassen
Die gans'lijk nieuwe wegen wilden banen.
Zo zagen in het leven van de planten
De onvermoede collectieve katten.
De mensheid klikt in groepen, bij elkaar
en voor de planten bleek hetzelfde waar.
Men zocht in allerhande dikke boeken
om daar verwante geesten in te zoeken
en vond een wetenschap vol strijd en kiftens
de plantensociologische geschriften.
En met du Rietz, de Vries en Braun-Blanquet
ging men op stap, naar 't kamp en zelfs naar bed.

Refrain.

4.

Te zelfder tijd in Wijk aan Zee en Schouwen
begon men duingezelschappen te brouwen.
Naar 't voorbeeld van van Dieren op Terschelling
Keek men naar d'expositie en de helling.
Jacques deed het Noords, maar Tjal Frans-Zwitsers meer
en spoedig kwam het op een warboel neer.
Opnamen werden haastig neergekrast,
verdwenen dan voor eeuwig in de kast.
De animo werd echter steeds maar groter,
het cijfers geven ging er in als boter.
En zo vorrees dan in de Karrekiet
de sjocgroep uit het grondeloze niet.

Refrain.

3.

Op 't toppunt van zijn glorie stond toen Kotten.
Daar zocht je schelpen en fossiele botten.
Het was beroemd om machtig mooie bossen;
een onkeling keek zelf al naar de mossen.
Maar toen we ons bijna uitgekeken dachten
kwam daar het nieuwe en het onverwachte.
Het was de dikke Bertus Meyer Drees
die ons bos-associaties onderwees.
We leerden zien wat bij elkander hoorde
en hoe de spar de harmonie verstoorde.
We leerden er de coniferen haten,
we leerden over concurrentie praten.
en kensoort, climax, orde en verbond
dansten in de verhitte hoofden rond.

Refrain.

5.

We wilden eerst de wijze ouwe sokken
om hun geleerdheid nog mee laten sjokken.
't H.B. verbood dit echter kort en krachtig:
sinds heerst de Bondsgeest bij ons oppermachtig.
Zo gingen wij dan, jong en onervaren
de zomerkampen met de sjok bezwaren.
Geïnspireerd door 't vuur van Rita Jonker
maakten wij opnamen tot in het donker.
Van onze vloeken dreunde heel Terschelling,
voor elke kensoort waren wij een kwelling.
Toen, op d'excursies in de Koegelwieck
Begon het veelgesmade sjocgeklied.

Refrain.

Het kon niet bij de zomerkampen blijven;
 we gingen ook in weekende sjoc bedrijven.
 Op Texel ging 't bestuur zich eerst verpozen
 en smulde er van kippen en frambözen.
 Het sociologenlied werd hier voltooid
 en zelfs in denebossen rondgeschooid
 om paddestoelenopnamen te plegen
 ondanks de dennen en de vele regen.
 In Petten werd dit in praktijk gebracht.
 en 't rijk der zwammen grondig afgeslacht.
 Het eerste Kruipnieuws was het resultaat:
 geïllustreerd en nog niet te laat.

Refrein

Toen verscheen de eerste onheilsbode:
 Tüxen's Bijbel raakte in de mode.
 Men verslond het standaardwerk in kwestie:
 velen aten zich een indigestie.
 Tal van klunzen schudden met gemak
 d'associatienamen uit hun zak.
 Opnamen bedreef men bij de vleet,
 maar men wist niet wat men eigenlijk deed.
 Wat niet klopte, dat beschreef men niet.
 't Landschap raakte wat indiscrediet.
 Doch een enk'ling kwam er overheen
 en de Droge Graslanden verscheen.

Refrein

De sjocgroep raakte nu wat in de kleren,
 vond het nodig om te congresseren.
 N.J.N.-ers doen 't in de winter,
 en de sjocgroep, van den Bond een splinter,
 volgde de traditie van dit bedrijf,
 vond in Garderen een knus verblijf.
 Maar de kruidlaag, voor de sneeuw verdedigd,
 liet de sjokkershonger onbevredigd.
 En wij sjokten troosteloos in 't rond
 Toť er een de boomlichenen vond.
 Wat, er groeiden planten op die stammen.
 Men ging pluizen en zelfs baarden kammen.
 Helden klommen in de koude bomen
 maakten opnamen om van te dromen;
 en wij schreven met verstijfde poten
 namen, kervens uit ons brein ontsproten.

Refrein.

Veel valt nog van later te vertellen,
 Maar ik wil 't publick niet langer kwellen,
 'k Denk aan 't ge revolutiestunt
 en hoe 't ledental werd uitgedund.
 Duin en slikken werden ontoegank'lijk,
 maar wij waren voor het veen ontvankelijk.
 Sopperid door laatste blauwgraslanden
 Kiftten wij met haren op de tanden.
 Moeras en water werden onze glorie
 ondanks menig hartig potverdorie;
 en nu gaan wij midden in ons knoeien,
 Braun-Blanquet door onze plassen roeien.

Refrein.